

SENOSEČE

I.

Červenec dorazil. Tesařům žehl líc, střechy vyhnal
kolotočům vstříc, ženě ke kosám.

Co na šťavnatých loukách vypadá jak úprk
vyplašených srn, jsou běhy nasáté rozkoší
neposkvrněného početí, každým výskokem
drknou o vzduch napjatý do tětivy, každou chvílí
pod košile vykasané dřinou vymiluje se vlahý vítr.

Zplodí dvě bouře v lásce, jejich rozdíl na jazýčkách
vah dá příchuť žitné kávy od úst k ústům kolující
v otlučené bandasce.

Jejich rozdíl na jazýčkách vah byl by i jiným
pojmenováním vášně při francouzském polibku
milenců v trávě, kdyby i dívky dorazily,
s červencem.

Leč on zjevil se sám. Tesařům žehl líc, střechy
vyhnal kolotočům vstříc, ženě ke kosám.

II.

A pak utopí všechny noty, jak ožerou se do němoty.

Jejich jsou ty vyplazené jazyky, a přesto falešné, jimi
se blýskají a hřmí do stěn vylištěného hostince.

Je pozdní večer, není první máj, je červenec a pro
dnešek konec bouří zplozených v lásce, a tak se
zvednou a na poklopce zvenčí vystříkaná tma –
sobec zpodobnit nedá se ani v jediné souhlásce,

napište jim to na sekyru, stejně se z nich sypou jen
kulaté plechy, a ještě samý rub, žádná líc.

Přestože velmi chtěli vydělat mince.

III.

Mohu? Zeptala se. Mě nezraní. Všechny zvládnou
nést na rameni i své hlavy na něj položte, tváří
k luně, ona čepele i vaše rysy znovu naostří,

nemůžete si pamatovat, že vás takhle nosívala
matka, milovat malé dítě je totiž ruční práce,

vizte proudy pod sebou – jimi vás pronesla,
provlékla krajkami peřejí, aniž byste se v jejich
okách zaškrtili,

vizte obzor půlnoční – i tenkrát bezmračný, a tak
suchý, až hřbety Šumavy skřípaly, že po nich bez
úhony přešli jste, nikdo z vás už neví, že ona
každou kůru přebrala v prstech a těmi lesy
hlazenými do vyšší slasti unášela vyprahlé duchy,

padali pak na její vlhká ňadra, jeden po druhém, jak
sestřelení tetřevi –

I vy spěte, miláčkové, z roboty ulevte si, ticho, jež
nastane, bude jen výrazem údivu nad mou drzostí,
že mám odvahu destilovat těkavé, jímž jste se
ztřískali, a hledám a nacházím nehořlavou partituru
a čtu sakra nahlas:

rezonuje-li švih vašeho těla s tónem E, sklízejte,
vyjádříte jeho pel, je-li však ponížený na Es, ať
poseče, kdo zasel,

zrána možná nabydete pocitu, že jste neobstáli
a nemáte ani vindru, ale modlitba není warez,

ženou se tudy dvě bouře v lásce, jedna otavu nabije,
druhá lebeční stěnou, jejich rozdíl na jazýčkách vah
je přesnou tíhou vašich křížů, heslo Kalvárie.